

Δύο αποσπάσματα από ένα εύρετήριο απόντων

Τό πρώτο πράγμα πού θυμάμαι ήταν ό κήπος. Ένας κήπος σάν παληός χάρτης μέσ από θαμπό γυαλί. κι άπάνω του όλα τά τοπία ρέοντα διαρκώς. άκόμη κι ό καλοκαιρινός άνεμος του Παναμά, τά μαυροπράσινα κι άπόκρημα φυτά της Ίάβας τά δεντρολίβανα της Πάρμας καί τό μοναχικό κι άφύσητο δεντράκι της βίβλου. Κι έγώ στό δωμάτιο. μέσα στό άσπρο του χρόνου ζεστός καί μικρός σάν τά καρβουνάκια του χιονάνθρωπου κοίταγα.

τό πώς κάπνιζε ό Κωνσταντίνος Βαζάκας.

“Όλα εκεί μέσα είχαν ήχο. Φεύγαν κι έρχόταν. καί τό βάζο μέ τό βύσσινο ψηλά στόν ουρανό έφεγγε μέσ στή μεγάλη νύχτα.

Ό Κωνσταντίνος Βαζάκας. Έλληνοράπτης. κάτι έλεγε μέσ από ένα πλάτανο καί κάθε τόσο γέροντας τό κεφάλι πρός τά πίσω φύσαγε καπνούς πρός τό ταβάνι άνεβάζοντας όλόκληρη κομπανία -σάν σέ παληά φωτογραφία- μ' ένα τακίμι γύφτους μπροστά - μπροστά νά παίζουν πωγωνίσιο — κι ήχος νά μήν άκούγεται. Πίσω τους, πάνω σέ χλόη καφετιά ή Έλεξάντρα μέ φόρεμα μακρύ αναριχώμενο τόν κοίταγε. Λίγο πιό κεϊ, σάν σέ τετελεσμένο έαρ, παιδιά κυλιόντουσαν καί στραφταλίζαν μέσα σέ άρχαία ύφάσματα γεμάτα καρπούς δαγκωμένους. ριγμένους πάνω στά γυαλίσματα. Κι ή Έλεξάντρα τόν κοίταγε ίσια πάνω στή ζάλη του καί γέμιζε τόν κόσμο άντρες, άντρες μελαμψούς μέ τά πουκάμισα άνοιχτά στό στήθος νά χορεύουν -άκίνητοι- μέσα σέ επικίνδυνο μεσημέρι μέ τά χέρια σηκωμένα ψηλά καί μέ τό λίγο χαμόγελο στήν άκρη των χειλιών. σάν νά γνωρίζαν πολλά καί νά μή λέγαν τίποτε

Καί κείνος -ό Κωνσταντίνος Βαζάκας- μόνος στήν άκρη. τρέμοντας στό κρύο φώς κάπνιζε άνεβαινοντας στή ζάλη του κι άνασαινοντας μέ μεγάλες μαυρες άνάσες όπως του ψαριου πούχει δαγκώσει γιά τά καλά τό άνελέητο άγκίστρι.

“Άξαφνα τότε. σάν μέσα σέ θάμβος θυμάμαι — σηκώθηκε καί χωρίς νά πει κουθέντα, πέρασε από μπροστά μου μεγάλος κι άπόκρημος, άνοιξε τή τζαμόπορτα καί μέ μεγάλα θήματα χάθηκε στό βάθος του κήπου καί δέν τόν Ξανάδα ποτέ μου

Μέ τά χαράματα βγήκε έξω στόν κήπο ό Δημήτριος Βλαχόπουλος. Πήγε κάτω άπ' τή μεγάλη συκιά, στερέωσε τόν παλιό καθρέφτη σ' ένα κλωναράκι κι άρχισε νά χτενίζεται. Θαμπόφεγγε σχεδόν. "Ένα φώς κρύο — κι ό Δημήτριος Βλαχόπουλος ή Τάκης ό Μάης όπως τόν φωνάζαμε όλοι -ό μόνος ύποδηματοποιός καλλιτέχνης τής περιοχής 'Αγ. Γεωργίου Νεομάρτυρος— κοίταζε μέσα στόν καθρέφτη στίς άκρες τών ματιών του τά μικρά ραγίσματα του χρόνου σάν νά ήταν μία - μία οι μέρες του, μικρές κι άνεξιχνιάστες. Μέρες καί ήχοι, μαύροι άρχαίοι ήχοι πού άνέβαιναν σάν μέζ άπ' τό βαθύ πηγάδι τής αύλης -γραμμόφωνο του χρόνου- κι ή μουσική τόν πήγαινε πέρα - δώθε καλοκαιριάτικα μέζ στά πυκνά φυλλάματα. Κι αυτός, άνυποψίαστος, έτοιμαζε μπροστά στόν καθρέφτη τήν καινούρια του μέρα μέ τό μαύρο φαγωμένο χτενάκι, χτενίζοντας τό σπαστό του μαλλί πρós τά μικρά κύμα τά κύμα, μέ τά μικρά καφετιά γυαλίσματα, ένώ πίσω του ψήλωνε μυστικά ή άρχαία φτέρη καί τόν φωτογράφιζε άφανίζοντάς τον λεπτό τό λεπτό.

Καί κεί άπέναντί του πάνω στό τρεμάμενο κλωναράκι ό μικρός καθρέφτης κρεμόταν, -παλιά φωτογραφία καφετιά-, κι ό Δημήτριος Βλαχόπουλος έκει μέσα νεκρός ήδη, ίδιος, όλόιδιος μέ κείνο τό λίγο χαμόγελο, άκίνητος και τελειωμένος μέσα στό άνελέητο φώς του χρόνου.

Νίκος Χουλιαράς

